

Arrest

nr. 98 876 van 14 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en van Arabische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn van Hay Al-Adhamiya, Bagdad (Centraal-Irak).

Op 9 juli 2006 zou uw broer M.(...), toen hij samen met een vriend benzine ging halen aan een tankstation, zijn ontvoerd. Een aantal uren later zou uw vader zijn opgebeld door de ontvoerders met de eis tot betaling van \$ 35.000. Uw vader zou gepoogd hebben te onderhandelen daar hij het gevraagde bedrag niet had. De ontvoerders zouden vervolgens het contact verbroken hebben en sindsdien zouden jullie geen enkel nieuws meer hebben gehad van uw broer.

In augustus 2010 zou u, via het' algemeen directoraat voor de protectie van belangrijke personen' - afdeling van het ministerie van Binnenlandse Zaken - als persoonlijke lijfwacht van de decaan van

de Islamitische universiteit van Bagdad, faculteit van de Sharia, doctor Abdulmunem Khalil Ibrahim Al Hiti, zijn aangesteld. Eind september/begin oktober 2011 zou u, toen u 's nachts thuis kwam, voor uw deur alsook in de woning een aantal dvd's hebben gevonden. U zou deze op uw computer hebben bekeken en hebben vastgesteld dat ze verscheidene opnames bevatten van gewelddadige acties uitgevoerd door terroristische groeperingen. Doorheen de opnames zou eveneens de boodschap zijn verschenen dat dergelijke gewelddadige acties diégenen die samenwerkten met de buitenlanders én hun land verraadden, te wachten stonden. Ook al stelde u zich de vraag of u ook als een verrader werd beschouwd omwille van uw werk, u zou de bedreigingen niet serieus hebben genomen. Daar u uw familie niet ongerust wilde maken zou u de dvd's vervolgens hebben vernietigd en hen niets hebben verteld. Een paar dagen later zou u 's nachts een reeks schoten hebben gehoord en een auto hebben horen wegrijden. Toen u met uw vader buiten ging kijken zouden jullie gezien hebben dat de gevel van jullie woning beschoten was. Jullie zouden eveneens een dreigbrief hebben gevonden, afkomstig van 'Dawlat Al Iraq al Islamiya', waarin werd gesteld dat u zou worden gedood omwille van uw werk. Hierna zou u, op aanraden van uw vader, de woning direct hebben verlaten en bij uw tante in Mansour zijn ondergedoken. De volgende dag zou uw broer S.(...), toen hij op weg was naar de universiteit, door twee gemaskerde en gewapende personen op straat zijn aangesproken en met een pistool zijn bedreigd. Ze zouden naar u hebben gevraagd en uw broer de opdracht hebben gegeven naar huis terug te keren en gedurende een maand thuis te blijven. Tijdens uw verblijf bij uw tante zou u meermaals zijn opgebeld door uw collega's, maar daar u niemand vertrouwde zou u de telefoon nooit hebben opgenomen. U zou ook zelf met niemand contact hebben opgenomen om te vertellen over hetgeen was gebeurd. Via uw vader zou u ook hebben vernomen dat verscheidene van uw collega's bij u thuis waren komen informeren naar u. Uw vader zou hen enkel hebben verteld wat er gebeurde maar zou over uw verblijfplaats niets gelost hebben. Nadat u op 7 oktober 2011 van uw neef hoorde over de moeilijke situatie waarin uw familie zich bevond en het feit dat ze zich niet meer vrij konden bewegen, zou u besloten hebben Irak te verlaten. U zou zich geïnformeerd hebben omtrent de asielpcedure en het soort documenten dat u moest voorleggen bij een asielaanvraag en vervolgens contact hebben genomen met een persoon werkzaam bij de administratieve dienst van het directoraat voor de protectie van belangrijke personen. Tegen betaling van een bepaalde som geld zou deze persoon bereid geweest zijn de door u gevraagde documenten betreffende uw werk te overhandigen.

Op 13 oktober 2011 zou u op legale wijze Irak hebben verlaten en naar Turkije zijn gereisd. Vervolgens zou u vanuit Turkije illegaal via Griekenland, Italië en Frankrijk naar België zijn verder gereisd. U zou op 27 oktober 2011 in België zijn aangekomen en diende op 28 oktober 2011 een asielaanvraag in.

Begin januari 2012 zou u van uw vader vernomen hebben dat leden van de politie van Adhamiya en twee officieren van het algemeen directoraat voor de protectie van belangrijke personen bij u thuis waren binnengevallen met de melding dat een arrestatiebevel tegen u was uitgevaardigd omdat u zomaar uw werk had verlaten en het leven van een belangrijk persoon in gevaar had gebracht. Ze zouden uw vader hebben meegedeeld dat u zich zo snel mogelijk diende aan te melden bij het politiekantoor van de wijk. In april 2012 zou u vervolgens vernomen hebben dat uw collega L.(...) op 22 januari 2012 werd vermoord nadat hij eveneens een dreigbrief had ontvangen. Tot slot zou u van uw familie eveneens hebben gehoord dat ze voelen dat ze, sinds uw vertrek, in de gaten worden gehouden door leden van Dawlat al Iraq al Islamiya. Zo zou uw broer S.(...) u via een tekstbericht hebben laten weten dat twee gemaskerde personen hem aanspraken met de melding dat ze weten waar u bent en dat ze u ooit wel zouden te pakken krijgen. Volgend hierop zou uw vader uw broer hebben ondergebracht in het studentenhuis van de universiteit en zou uw zus haar studies hebben moeten stopzetten.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer : uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een kopie van een dank- en waarderingsbrief gericht aan u en drie collega's, een kleurenkopie van het Ministerie van Binnenlandse Zaken met betrekking tot een medisch onderzoek, een kopie van attest van het Ministerie van hogere studies en wetenschappelijk onderzoek betreffende een verzoek van de Islamitische universiteit om u aan te stellen als lijfwacht van de decaan, een kopie van een attest van het Ministerie van Binnenlandse Zaken betreffende het intake-gesprek van uw collega's lijfwachten, een kopie van een attest van het Ministerie van Binnenlandse Zaken betreffende een afspraak voor uw intake-gesprek, een kopie van een attest van Ministerie van Binnenlandse Zaken betreffende de toestemming voor uw aanstelling, een kopie van een attest van het Ministerie van Binnenlandse Zaken betreffende uw aanstelling bij de vaste staf van het ministerie, uw badge als lijfwacht, 5 foto's van uzelf als lijfwacht samen met de decaan, het overlijdensattest van uw voormalige collega L.(...), de dreigbrief van Dawlat al Iraq al Islamiya, een kopie van een melding van de politie met betrekking tot de verdwijning van uw broer M.(...), een gelegaliseerde kleurenkopie van de lokale raad betreffende de verdwijning van uw broer M.(...), een gelegaliseerde kleurenkopie van een attest van een mensenrechtenorganisatie betreffende de verdwijning van uw broer M.(...) en een

tekstbericht door uw broer S.(...) verstuurd naar uw mobiele telefoon in verband met de bedreigingen die door onbekende personen ten aanzien van u werden geuit na uw vertrek.

B. Motivering

U verklaarde te vrezen voor uw leven nadat u door een terroristische groepering werd bedreigd en dit omwille van uw werk bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken, dienst protectie, als lijfwacht. Ook al wordt uw beroepsactiviteit als lijfwacht op zich niet betwist, er dient te worden opgemerkt dat u er geenszins in geslaagd bent aan te tonen dat er omwille van uw beroepsactiviteiten in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat en dit omwille van volgende redenen.

Zo dient er vooreerst te worden gewezen op een aantal flagrante tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen en dit betreffende essentiële elementen in uw relaas. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u in april 2011 bij u thuis vier dvd's aantrof, afkomstig van Dawlat al Iraq al Islamiya (zie vragenlijst CGV, opgesteld door een medewerker van DVZ, dd. 15 december 2011, p. 3). Naast opnames van aanslagen die werden gepleegd zou via deze dvd's ook een dreigbrief, aan u gericht, zijn getoond. Nog volgens uw verklaringen op de DVZ zou uw woning vervolgens op 5 oktober 2011 zijn beschoten. Volgens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) werden slechts een aantal dagen voor de beschieting van uw woning - die u eveneens begin oktober 2011 situeerde - enkele dvd's bij u thuis achtergelaten. In tegenstelling tot uw verklaringen op de DVZ stelde u op het CGVS dat via de dvd's een algemene boodschap werd verspreid gericht aan verraders. U stelde hierbij uitdrukkelijk dat de bedreiging niet expliciet aan u was gericht en, daar ook uw naam niet werd vermeld, zou u de bedreigingen ook niet persoonlijk op u hebben betrokken (zie gehoorverslag CGVS p. 14 en 15). Na confrontatie stelde u dat u er misschien een fout is gebeurd op de DVZ. U er hierbij op gewezen dat uw verklaringen u op de DVZ werden voorgelezen en u geen melding maakte van een foute datum, merkte u op dat u op de DVZ geen exacte datum had genoemd. Er vervolgens op gewezen dat u wél op de DVZ verklaarde dat u de dvd's in april 2011 bij u thuis vond, stelde u zonder meer dat u zeker bent dat beide gebeurtenissen, i.c. de dvd's die werden achtergelaten én de beschieting van de woning, in oktober 2011 plaatsvonden. Uiteindelijk stelde u dat de tolk het ofwel niet heeft voorgelezen of u het zelf niet doorhad dat er een fout in stond (zie gehoorverslag CGVS p. 21). De vaststelling daargelaten dat u pas na enig aandringen aangaf dat u eventueel niet had begrepen dat er een fout in uw verklaringen op de DVZ stond vermeld, kunnen sowieso vragen worden gesteld bij het feit dat u zich op DVZ zou hebben vergist betreffende het moment en/of de tijdsspanne waarop of waarin u voor het eerst problemen kende. U werd voorts eveneens geconfronteerd met uw ongerijmde verklaringen aangaande de bedreigingen die al dan niet persoonlijk aan u zouden zijn gericht via de dvd's. Hierop repliceerde u dat de dvd's bij u thuis lagen wat dus betekende dat het aan u was gericht. U verduidelijkte hierbij dat de tekst die u zag op de dvd's gericht was tegen zij die samenwerkten met de overheid (zie gehoorverslag CGVS p. 21). Rekening houdende met uw eerdere verklaringen, kan deze uitleg echter niet als afdoende worden aanvaard. Zo verklaarde u immers dat de boodschap weergegeven op de dvd's gericht was aan zij die samenwerkten met de buitenlanders terwijl u, na confrontatie, stelt dat het gericht was aan zij die samenwerkten met de overheid (zie gehoorverslag CGVS p. 14 en 21). Indien de boodschap effectief melding zou hebben gemaakt van en zou gericht zijn tegen diegenen die samenwerkten met de overheid, kunnen voorts ten zeerste vragen worden gesteld bij uw reactie ten aanzien van deze dvd's en de erin weergegeven boodschap, i.c. dat u stelt dat het eerlijk gezegd niet serieus nam (zie gehoorverslag CGVS p. 14). Desondanks verklaarde u hierbij aanvankelijk wel dat u het als een verrassing ervoer en toch verbond aan uw eigen werkzaamheden daar u dacht dat de terroristen ook uw werk mogelijks beschouwden als iets wat indruiste tegen hun werk en doel. U hierop uitdrukkelijk gevraagd waarom u het dan niet serieus nam, stelde u, in tegenstelling tot voorheen, dat u niet echt een directe verbinding maakte tussen de dvd's, de boodschap en uw werk (zie gehoorverslag CGVS p. 14 en 15). Bovenstaande vaststellingen doen reeds ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wat betreft het feit dat u de dvd's en de erin vervatte boodschap niet ernstig nam, kunnen nog bijkomend een aantal bemerkingen worden gemaakt. Ondanks uw laatste verklaringen hieromtrent, i.c. dat uw naam niet uitdrukkelijk stond vermeld in de boodschap weergegeven in de dvd's en u niet echt een directe link zag tussen de dvd's, de boodschap en uw eigen werk, is het weinig aannemelijk dat u, rekening houdend met de actuele situatie in Irak waarbij leden van politie, leger, veiligheidsdiensten, ... het doelwit kunnen vormen van aanslagen door terroristische groeperingen, dit niet serieus zou nemen. Dit zeker gezien u en uw familie reeds persoonlijk in aanraking waren geweest met het genadeloze optreden van een gewapende groepering die uw broer in 2006 had ontvoerd en van wie u sindsdien geen enkel nieuws meer vernam. Dat u niet direct stappen ondernam en/of uw job opgaf, kan

nog tot op zekere hoogte worden aangenomen. Dat u echter, rekening houdend met de eerdere verdwijning van uw broer, zonder meer stelt dat u de boodschap niet serieus nam, doet toch wel vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw verklaringen omtrent zowel de verdwijning van uw broer als de weinig geruststellende dvd's die u zou hebben ontvangen.

Voorts is het toch wel opmerkelijk dat enkel uzelf de woning verliet en onderdook bij uw tante na de aanval op de woning begin oktober 2011. Dat aanvankelijk enkel u de woning zou hebben verlaten direct nadat deze werd beschoten en u een dreigbrief op uw naam had aangetroffen, is enigszins aanvaardbaar. Dat uw overige familie echter geen stappen ondernam om ook zichzelf in veiligheid te brengen, zelfs niet nadat uw jongere broer S.(...) de dag na de beschieting van uw woning op straat met een wapen werd bedreigd, is, weerom rekening houdend met de eerdere verdwijning van uw broer M.(...), niet in het minst merkwaardig. U verklaarde immers zelf dat iedereen in paniek was na de bedreiging van S.(...) omdat ze al de ervaring hadden met een vermiste broer alsook dat uw vader schrik had dat uw broer zou vermoord worden (zie gehoorverslag CGVS p. 16 en 17). U probeerde dit te vergoelijken door er op te wijzen dat uw familie niet de financiële middelen had en het niet mogelijk was voor hen om eveneens bij uw tante onder te duiken (zie gehoorverslag CGVS p. 16). Indien u de dreiging als dermate ernstig beschouwde dat u uiteindelijk geen andere uitweg zag dan uw land te verlaten, u er bovendien van overtuigd was dat de terroristen uw familie onder druk zouden zetten opdat u terug naar huis zou komen én uw vader vreesde dat uw broer S.(...) zou vermoord worden (zie gehoorverslag CGVS p. 17), kan minstens van uw familie worden verwacht dat ze toch zouden proberen ook zichzelf op een of andere manier in veiligheid te brengen, en minstens een ander onderkomen - al dan niet bij familie buiten jullie wijk - te zoeken. Dat uw vader uw broer een maand niet naar school liet gaan en thuis hield, werpt hierop geen ander licht gezien de terroristen wisten waar uw ouderlijke woning was. Dat uw familie desondanks gewoon thuis bleef wonen én dat uw ouders bovendien nog elke dag buitenshuis gingen werken en uw zus naar school ging (zie gehoorverslag CGVS p. 17), zet uw geloofwaardigheid verder op de helling. De vaststelling voorts dat uw ouders in die periode geen problemen kenden en/of enig incident meemaakten (zie gehoorverslag CGVS p. 17), doet eens te meer afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Voorts kunnen nog vragen worden gesteld bij de manier waarop u aan de documenten betreffende uw werkzaamheden bij de afdeling protectie van het Ministerie van Binnenlandse Zaken bent geraakt. U verklaarde dat u deze verkreeg nadat u zich, tijdens uw verblijf bij uw tante, had geïnformeerd over de asielpprocedure in het buitenland en de documenten die u hiervoor nodig had én vervolgens contact opnam met iemand van het administratief personeel met de vraag u de vereiste documenten te bezorgen (zie gehoorverslag CGVS p. 12 en 20). Hierbij kan toch de opmerking worden gemaakt dat het hoogst merkwaardig is dat u, die enerzijds beweerde dat u niemand meer vertrouwde, met niemand van uw voormalige rechtstreekse collega's noch de decaan contact durfde opnemen en evenmin uw verblijfsadres bij uw tante wilde kenbaar maken (zie gehoorverslag p. 18), er anderzijds geen graten in zag om wel contact op te nemen met iemand van het administratief personeel met de vraag u een aantal documenten te bezorgen én bovendien met deze persoon af te spreken in de buurt van uw tantes woning om deze stukken in ontvangst te nemen (zie gehoorverslag CGVS p. 12, 20 en 21). Indien u daadwerkelijk, zoals u stelt, dermate angst had voor uw leven en zelfs geen enkel vertrouwen meer had in uw voormalige naaste collega's - u uitte bovendien het vermoeden dat mensen van uw werk zelf mogelijks betrokken waren bij de bedreigingen die aan uw adres werden geuit (zie gehoorverslag CGVS p. 18) - kan toch van u worden verwacht dat u op een meer omzichtige manier te werk zou gaan en niet het risico zou nemen dat iemand uit uw werkomgeving van uw verblijfplaats en/of mogelijks van uw plannen om het land te verlaten hoogte zou krijgen. De manier waarop u echter de vereiste documenten zou hebben verkregen, doet eens te meer vragen rijzen bij de ernst en geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Rekening houdend met het geheel van bovenstaande vaststellingen, kan ten eerste worden betwijfeld of u de door u beweerde problemen in Irak wel werkelijk heeft meegemaakt. Bijgevolg komt ook de geloofwaardigheid van de problemen waarmee uw familie nog zou geconfronteerd zijn na uw vlucht, i.c. het feit dat uw broer door twee gemaskerde personen werd aangesproken die naar u op zoek waren en te kennen gaven dat u ze u nog wel zouden te pakken krijgen, ten eerste in het gedrang. Dat u tijdens het gehoor een tekstbericht toonde dat u, naar eigen zeggen, van uw broer zou hebben gekregen en waarin hij melding doet van deze gebeurtenis, doet hieraan geen enkele afbreuk. Er kan immers niet worden nagegaan wie dit bericht naar u heeft gestuurd en, ook al zou het vaststaan dat uw broer u dit bericht stuurde, dan nog kan geen enkele uitspraak worden gedaan over de waarachtigheid van de in het tekstbericht beschreven gebeurtenis.

Wat betreft de vervolging die u riskeert omwille van uw desertie kan voorts worden gewezen op uw vage verklaringen en ontoereikende kennis. U kwam niet verder dan er op te wijzen dat u begin januari 2012 van uw vader vernam dat leden van de politie van Adhamiya en twee officieren van het

algemeen directoraat voor de protectie van belangrijke personen bij hem thuis langskwamen met een arrestatiebevel en de melding dat u zich zo snel mogelijk moest aanmelden (zie gehoorverslag CGVS p. 19 en 20). U gevraagd wanneer ze langskwamen, moest u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS p. 19). U gevraagd naar de straf die u riskeert, kon u evenmin een concreet antwoord geven. U kwam niet verder dan op te merken dat u verwacht dat u twee of drie jaar gevangenisstraf zal moeten uitzitten, dit terwijl de strafmaat voor deserteurs, bepaald door de wetgeving, zes maanden detentie zou bedragen. U vervolgens gevraagd waarom u dan twee of drie jaar zou moeten zitten, repliceerde u dat dit komt omdat u het leven van een belangrijk persoon in gevaar bracht (zie gehoorverslag CGVS p. 20). Dit betreffen echter loutere veronderstellingen die niet door enig objectief gegeven worden gestaafd. Bovendien heeft u geen idee of u ondertussen al bent veroordeeld en heeft uw vader ook geen navraag meer gedaan naar de eventuele vorderingen of juridische stappen in uw zaak (zie gehoorverslag CGVS p. 20). U verklaarde hierbij dat het niet nodig is dat uw vader zich verder informeert omdat hij weet dat er een zaak tegen u zal worden opgestart (zie gehoorverslag CGVS p. 20). Wanneer u er vervolgens op wordt gewezen dat het toch van belang kan zijn om u te informeren omtrent de straf die u riskeert, geeft u plots aan dat uw vader een hekel aan u heeft en niet de moeite wil doen om informatie voor u te vragen (zie gehoorverslag CGVS p. 20). Niet alleen heeft u hierover voordien nooit iets gezegd (zie gehoorverslag CGVS p. 8), daarenboven kan dit sterk worden betwijfeld. U heeft nu nog steeds contact met uw ouders, uw vader deed immers wel de moeite om u te informeren omtrent het arrestatiebevel dat tegen u werd uitgevaardigd alsook over de dood van uw collega L.(...) én ging zelfs, op uw vraag, bij de vader van L.(...) langs om de originele overlijdensakte te verkrijgen en aan u te bezorgen (zie gehoorverslag CGVS p. 7, 10 en 19). Ook al zou het zo zijn dat uw vader thans weigerachtig is om u te helpen, dan nog is dit niet afdoende om uw beperkte kennis aangaande de vervolging die u omwille van uw desertie zou riskeren, te vergoelijken. U toont echter geenszins in concreto aan waarom het niet mogelijk zou zijn om enige informatie via iemand anders te verkrijgen, i.c. uw broer en/of uw neef die u, tijdens uw verblijf bij uw tante voor uw vlucht, kwam bezoeken (zie gehoorverslag CGVS p. 18).

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen heeft u uw zelfverklaarde vrees voor vervolging niet aannemelijk gemaakt en kan u de hoedanigheid van vluchteling niet worden toegekend. Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. De door u voorgelegde identiteitskaart en nationaliteitsbewijs hebben enkel betrekking op uw persoonsgegevens en deze worden op zich niet betwist. De documenten van het Ministerie van Binnenlandse zaken, uw badge, de bedankingsbrief aan u gericht en de vijf foto's waarop uzelf te zien bent als lijfwacht van de decaan tonen enkel aan dat u werkzaam was als lijfwacht en dit feit staat evenmin ter discussie. Deze documenten tonen echter op geen enkele manier de problemen aan die u, omwille van uw werkzaamheden, zou hebben gekend. Het loutere feit dat u als lijfwacht werkzaam was volstaat op zich echter niet om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Overigens geeft u zelf aan dat u de stukken betreffende uw werk via smeergeld heeft verkregen waardoor hun waarde moet worden gerelativeerd. Wat de door u voorgelegde dreigbrief betreft, dient voorts te worden opgemerkt dat geen uitsluitel kan worden gegeven betreffende de herkomst en de authenticiteit van dit document. Het betreft een louter getypt stuk, dat door eender wie, waar of wanneer (het is ongedateerd) kan zijn opgemaakt. Kan hier bovendien nog worden aan toegevoegd dat documenten slechts bewijswaarde kunnen worden toegekend wanneer deze worden voorgelegd in het kader van een coherent en geloofwaardig relaas. Zoals hierboven uitvoerig werd uiteengezet is zulks in casu allerminst het geval. Aangaande de overlijdensakte van uw collega L.(...) dient vooreerst te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd, duidelijk blijkt dat het in Irak mogelijk is om eender welk document - en overlijdensaktes worden hierbij uitdrukkelijk vermeld - tegen betaling te verkrijgen. Zonder uitspraak te doen omtrent de authenticiteit van deze overlijdensakte, kan uit dit document sowieso hoogstens worden afgeleid dat L.(...) om het leven kwam maar dit document heeft voor het overige geen uitstaans met de problemen die u beweert te hebben gekend. De documenten betreffende uw broer M.(...) tot slot tonen aan dat hij in 2006 verdween, doch enig verband met de problemen die u beweert te hebben gekend en hebben geleid tot uw vertrek kan uit deze stukken evenmin worden afgeleid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij werpt op dat het beroep van 29 november 2012 kennelijk onontvankelijk is wegens laattijdigheid. De bestreden beslissing is immers op vrijdag 28 september 2012 aangetekend verstuurd naar de door de verzoekende partij gekozen woonplaats, zodat moet worden aangenomen dat de eerste dag van de termijn woensdag 3 oktober 2012 is en vrijdag 2 november de vervaldag.

Uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing op 1 oktober 2012 bij aangetekende brief verstuurd werd naar de door de verzoekende partij gekozen woonplaats. Naar luid van artikel 39/57, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) moet het beroep tegen

deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden ingesteld binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht. Met toepassing van artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet begint, wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief, voormelde beroepstermijn te lopen vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten werd overhandigd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst. Bij nazicht van het rechtsplegingsdossier ter terechtzitting werd vastgesteld dat het beroep werd ingediend op 31 oktober 2012. De verwerende partij handhaaft ter terechtzitting niettemin de in de nota opgeworpen exceptie.

De Raad stelt vast dat het beroep tijdig werd ingediend op 31 oktober 2012. De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, § 2, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Wat betreft de tegenstrijdigheden die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden vastgesteld tussen het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoor op het Commissariaat-generaal, volhardt verzoeker in zijn verklaringen zoals afgelegd voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het merkwaardig acht dat aanvankelijk enkel verzoeker de woning heeft verlaten, terwijl de overige familieleden geen stappen ondernamen om zichzelf in veiligheid te brengen, stelt verzoeker dat deze stelling onjuist is. Zijn familie heeft weldegelijk maatregelen getroffen omwille van de dreigingen. Zo mocht zijn zus niet meer naar school gaan en werd zijn broer S. na de tweede bedreiging op 28 juni 2012 naar de campus van de universiteit gestuurd waar hij diende te verblijven. De ouders van verzoeker konden het zich niet permitteren om te stoppen met werken en zagen zich aldus verplicht om te blijven werken, teneinde op financieel vlak het hoofd boven water te kunnen houden. Wat betreft de manier waarop verzoeker aan de documenten betreffende zijn werkzaamheden bij de afdeling protectie van het Ministerie van Binnenlandse Zaken is geraakt, wenst verzoeker op te merken dat hij wel degelijk nog vertrouwen had in de afdeling waarvoor hij werkte. Hij wantrouwde echter zijn directe medebewakers aangezien zijn volledige naam in de bedreiging stond. Wat betreft de vage verklaringen en ontoereikende kennis omtrent de vervolging die verzoeker riskeert omwille van zijn desertie, stelt verzoeker dat hij hieromtrent inderdaad niet veel informatie heeft en zo goed mogelijk heeft getracht te antwoorden op de vragen desbetreffende. Indien verzoeker zou veroordeeld worden voor de militaire rechtbank zou hij weldegelijk een gevangenisstraf van twee à drie jaar riskeren, aangezien hij het leven van een belangrijke persoon in gevaar gebracht heeft. Deze verzwarende omstandigheid zou de initiële gevangenisstraf van zes maanden verhogen naar twee à drie jaar. Het wordt niet betwist door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker werkte als lijfwacht bij de dienst protectie van het ministerie van binnenlandse zaken. Bij de motivering omtrent de mogelijkheid tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus laat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter na om dit toe te lichten in het licht van het werk van verzoeker, hoewel de informatie in het administratief dossier stelt dat het actuele geweld doelgericht is tegen bepaalde specifieke groepen en individuen en melding maakt van een bomaanslag bij een checkpoint dat leidt naar het ministerie van Binnenlandse Zaken. Bovendien noemt de informatie overheidsambtenaren en Iraakse veiligheidsdiensten en politici als risicogroepen en ook de UNHCR wijst op het gevaar. Verzoeker is dan ook zeer verbaasd dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het licht van deze informatie van oordeel is dat hij omwille van zijn werkzaamheden geen aanspraak kan maken op enige bescherming van de Belgische staat en hij heeft aldus op een manifest onzorgvuldige en onredelijke wijze geoordeeld. Verzoeker merkt ten slotte op dat de authenticiteit van de documenten omtrent zijn werkzaamheden niet in twijfel wordt getrokken. Uit het administratief dossier blijkt nergens dat er enigszins onderzoek is gedaan naar de authenticiteit van de overige documenten, die wel in twijfel wordt getrokken. Dergelijke halfslachtige redenering zonder de documenten te onderzoeken ondermijnt de onderzoekingsplicht van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker is zeer verwonderd dat dergelijke documenten ter zijde worden gehouden en stelt dat dit manifest onzorgvuldig en onredelijk is gezien de bewijswaarde die moet worden gehecht aan officiële documenten. Verzoeker verwijst hierbij naar het arrest Singh van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarin België veroordeeld werd voor een schending van artikel 3 en 13 van het EVRM. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft een onderzoeksbevoegdheid en -plicht, gezien het feit dat verzoeker voldaan had aan zijn aandeel in de bewijslast.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

3.3. De Raad kan op basis van de verklaringen van verzoeker geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. De geloofwaardigheid van de bedreigingen die verzoeker zou hebben ontvangen wordt namelijk ondermijnd door flagrante tegenstrijdigheden in de door hem afgelegde verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen anderzijds. Zo verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in april 2011 vier dvd's aantrof bij hem thuis, dat op deze dvd's beelden van aanslagen stonden en een dreigbrief aan hem gericht, dat op 5 oktober 2011 zijn huis zou beschoten zijn en er opnieuw een dreigbrief werd achtergelaten en dat hij de dag nadien onderdook bij zijn tante (stuk 13, vragenlijst, p. 3). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen situeert verzoeker het vinden van de dvd's daarentegen ongeveer een week voor de beschietingen en de dreigbrief en stelt hij dat beide gebeurtenissen in oktober 2011 plaatsvonden (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14, 21). Daarnaast stelt hij in tegenstelling tot zijn eerdere verklaringen dat de dreigbrief op de dvd's niet persoonlijk aan hem gericht was en dat er slechts drie dvd's waren (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14, 15). Overigens zou hij diezelfde nacht nog ondergedoken zijn bij zijn tante en niet de dag nadien (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15). Deze tegenstrijdigheden vinden allen steun in het administratief dossier, zijn pertinent en ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het door verzoeker aangevoerde asielrelaas. Verzoeker beperkt zich in onderhavig verzoekschrift slechts tot het volharden in zijn verklaringen zoals afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Deze keuze heft de vastgestelde tegenstrijdigheden echter niet op.

Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoeker de dvd's aanvankelijk niet serieus nam (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14). Verzoeker verklaart nochtans dat de boodschap op de dvd's gericht was aan verraders die samenwerkten met de overheid en dat hij dit verbond met zijn werk, aangezien hij voor het ministerie van Binnenlandse Zaken werkte (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14, 15, 21). Wanneer hem echter de vraag gesteld wordt waarom hij de dvd's niet serieus nam verklaart hij plots dat hij geen directe verbinding met zijn werk maakte (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15). De verklaringen van verzoeker dat hij de bedreigingen niet serieus nam zijn des te ongeloofwaardiger in het licht van de verklaringen van verzoeker dat zijn broer reeds in 2006 werd ontvoerd door een terroristische groepering en dat hij sindsdien niets meer vernam van zijn broer (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9).

De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt verder ondermijnd doordat zijn familie gewoon thuis zou blijven wonen, terwijl verzoeker bij zijn tante onderdook (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15-16). Hoewel verzoeker stelt dat de dreigbrief aan hem gericht was, werd er volgens zijn verklaringen op het huis geschoten en werd ook de broer van verzoeker de dag nadien bedreigd met een pistool (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15, 16). Verzoeker stelt zelfs dat hij zeker wist dat ook zijn familie en broer onder druk zouden gezet worden (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17). Bovendien stelt verzoeker dat iedereen in paniek was, gezien de eerdere ervaring met een vermiste broer, en was de vader van verzoeker bang dat de broer van verzoeker zou vermoord worden (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16-17). Ondanks het feit dat de financiële situatie van verzoekers familie niet zo goed was (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16), is de Raad van mening dat redelijkerwijze kan verwacht worden dat zij maatregelen zouden nemen indien hun leven werkelijk in gevaar is. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat dit weldegelijk gebeurde doordat zijn zus niet meer naar school mocht gaan, stelt de Raad vast dat dit in strijd is met de verklaringen van verzoeker dat zijn vader zijn zus elke dag naar de universiteit bracht en haar daar ook weer ging ophalen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17). Pas na het tweede incident zou zij gestopt zijn met studeren (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7-8). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn broer naar de campus van de universiteit werd gestuurd en daar diende te verblijven na de tweede bedreiging op 28 juni 2012, merkt de Raad op dat

dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat zijn broer het huis niet verliet, hoewel hij reeds eerder met een pistool bedreigd werd en zijn vader voor zijn leven vreesde (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16-17).

3.4. De Raad kan tevens geen geloof hechten aan de vervolging die verzoeker vreest omwille van zijn desertie. Verzoeker slaagt er slechts in te verklaren dat leden van de politie van Adhamiya en twee officieren van het directoraat van de dienst protectie van belangrijke personen bij hem thuis langskwamen met een arrestatiebevel (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 19). Verzoeker weet echter niet van wanneer dit arrestatiebevel dateert en wanneer zij precies langskwamen bij hem thuis (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 19). Verzoeker weet tevens niet of hij reeds veroordeeld werd, noch waar en wanneer hij zich moest aanmelden (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 20). De verklaring van verzoeker dat zijn vader niet de moeite wil doen om naar deze zaken te informeren gezien hij een hekel aan hem heeft (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 20), is niet aannemelijk. Verzoeker heeft contact met zijn ouders (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7) en de vader van verzoeker heeft wel degelijk moeite gedaan voor verzoeker om hem te informeren omtrent het arrestatiebevel (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 19) en om documenten omtrent de dood van zijn collega L. te verkrijgen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 10). Bovendien kan redelijkerwijze verwacht worden dat de vader van verzoeker, die bang was dat de broer van verzoeker zou vermoord worden (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17), elk element van de problemen van verzoeker zou opvolgen, al was het maar om de rest van de familie in veiligheid te brengen. Verzoeker heeft overigens niet de moeite gedaan om zelf contact op te nemen met iemand anders (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 18-19). De vaststelling dat verzoeker geheel onwetend is omtrent de evolutie van zijn persoonlijke problemen wijst op een gebrek aan interesse bij verzoeker en doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging. Ook in onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker slechts dat hij niet veel informatie heeft en zo goed mogelijk op de vragen heeft proberen antwoorden. De Raad stelt aldus vast dat verzoeker zich ook na de ontvangst van de bestreden beslissing niet heeft geïnformeerd.

3.5. Gelet op bovenstaande vaststellingen samen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er, derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951.

3.6. Ook inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rust de bewijslast op verzoeker. In het licht van de hierboven beschreven ongeloofwaardigheid van het asielrelaas toont verzoeker niet aan waarom hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet loopt. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad, die werd toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "*Irak*" "*De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - BAGDAD*" van 16 juli 2012) blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd, doch ook dat dit geen situatie is van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit voormelde informatie is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt te hebben gewerkt als lijfwacht van de decaan van de faculteit van de sharia, bij de Islamitische universiteit van Bagdad en dit onder de dienst protectie van het ministerie van Binnenlandse Zaken. Verzoeker verwijst naar voormelde SRB waaruit blijkt dat het geweld zich in Irak richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen en citeert uit de “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq” d.d. 31 mei 2012. De Raad is van mening dat verzoeker, wiens taak er uit bestond om de decaan 's morgens thuis op te halen, naar de faculteit te gaan en hem te volgen bij diens werkzaamheden (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4, 5) niet valt onder de risicoprofielen zoals uiteengezet in de voormelde SRB of waarvan melding wordt gemaakt in de “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq” d.d. 31 mei 2012 .

3.7. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar het arrest Singh van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Verzoeker meent dat de authenticiteit van de door hem neergelegde brief en overlijdensakte van zijn collega L. had moeten onderzocht worden. In voormeld arrest wordt echter vastgesteld dat de Belgische asielinstanties de (Afghaanse) nationaliteit van betrokkene betwistten. Betrokkenen hadden evenwel, naast andere documenten, een brief van het UNHCR voorgelegd, meer bepaald van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te New Delhi. Het Hof oordeelde dat een dergelijke brief niet zonder waarde is op grond van de loutere vaststelling het geen origineel document is en aldus gemakkelijk vervalst kan worden. Het EHRM oordeelt dat de inhoud van de brief via een onderzoek door de asielinstanties kon worden geverifieerd bij het bureau van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te New Delhi. *In casu* brengt verzoeker geen document bij afkomstig van het UNHCR waarin zijn nationaliteit en/of problemen worden bevestigd. De verwijzing naar het ‘Singh-arrest’ is aldus niet dienstig. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van zijn relaas werden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

3.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF